

samme, Rettens Formand eller nogen af de andre Dommere tilladt at holde Foredrag i Retten, eller at gjøre Spørgsmaal om den Tiltaltes Skyld eller Uskyld, eller om den Straf, som han har fortjent, til Gjenstand for almindelig Forhandling.

§ 104.

Derfom eet Møde ikke er tilstrækkeligt til at foredrage Acterne og Forestillingen samt paakfende Sagen, fortsættes dermed i saa mange Møder, som behøves; men efter at Auditørens Forestilling er begyndt, maa Retten ikke stilles ad, forinden Stemmegivningen er tilendebragt.

§ 105.

De ved de borgerlige Domstole gjældende Regler om, hvad der skal agtes som Beviis, bør ogsaa følges ved de militære Retter. Dog skal endvidere en Officers eenslige, med God bekræftede Forklaring angaaende de af hans Undergivne begaaede Tjenesteovertrædelser, som han under Tjenestens Udøvelse personligen har erfaret, endog om det er mod ham selv, at Subordination eller Respect paastaaes at være tilfidesat, kunne bevirke fuldt Beviis, naar saadant ikke paa anden Maade kan tilveiebringes. Imidlertid har Krigsretten nøie at tage Hensyn til Sagens Beskaffenhed og dens samtlige Omstændigheder, navnlig den Foresattes eget Forhold, og den maa ikke tillægge Forklaringen fuld Beviiskraft, naar andre Omstændigheder i Sagen afgive Formodning for Tiltaltes Uskyld, eller der isvrigt fremkommer nogen Betænkkelighed ved at give Forklaringen ommeldte Virkning.

§ 106.

Naar de Befalingsmænd, som ikke ere Officerer, afgive Vidnesbyrd angaaende de af dem under deres Tjeneste erfarede af deres Undergivne i saadan Tjeneste begaaede Overtrædelser af Tjenesteplichter, endog om det er mod dem selv, at Subordination eller Respect paastaaes at være tilfidesat, bør de, saafremt ingen Omstændighed er tilfede, som svækker Tilliden til dem, ansees som lovgylbige Vidner. Samme Troværdighed tilkommer ogsaa Skildvagter og andre Poster, Bagthavende, Ronder og Batouiller, ei alene med Hensyn til Overtrædelser af de Forskrifter, hvis Sagt-

tagelse de skulle paasee, men ogsaa naar de vidne angaaende Fornærmelser, som udvises mod dem, medens de saaledes gjøre Tjeneste.

§ 107.

Stemmegivningen skeer af Dommerne fra nedeaf opad og i hele Rettens Paahør. Enhver af Dommerne kan, naar Ordenen kommer til ham at stemme, begjære af Auditøren alle de Dplysninger, som han anseer fornødne, forinden han afgiver sin Stemme, navnlig en nærmere Forklaring af hvad der i Acterne eller Forestillingen maatte være forekommet ham mindre tydeligt, og af de af Auditøren i Forestillingen paaberaabte Retsbestemmelser. I samme Orden, hvori Stemmegivningen er skeet, har, naar denne er endt, enhver af Dommerne igjen Afgang til at forandre eller nærmere forklare sin Stemme.

Er nogen af Dommerne i Henseende til det Udfald, Sagen bør have, af væsentligt anden Mening end Auditøren, skulle Grundene derfor angives i Protocolen. Antager Auditøren, at en Stemme er i Strid med Lovene, skal han gjøre den Stemmegivende opmærksom herpaa og søge at berigtige hans Anskuelse, dog uden paa nogen Maade at gribe ind i Stemmefriheden. Hvis Dommeren desuagtet bliver ved sin Mening, tilføres Protocolen Auditørens Bemærkning foruden Grundene til den afvigende Mening.

Enhver Stemmegivende underskriver sin Stemme i Protocolen.

De afgivne Stemmer maae ikke for Nogen aabenbares.

§ 108.

Efter endt Stemmegivning oplæses denne af Auditøren, og han tilkendegiver Retten, hvad Udfaldet af samme er blevet, hvorom i Tvivls-tilfælde kan afstemmes af samtlige Dommere. Afgives Stemmer for forskjellige Meninger, da udfindes Stemmesleerheden efter de samme Regler, som i saa Henseende ere gjældende for de borgerlige Domstole, og Dommen affattes efter de fleste Stemmer. Skal der gjøres Udslag mellem to Meninger, for hvilke der ere lige mange Stemmer, bliver den Mening Dom, for hvilken Rettens Formand eller den ældste af dem, der har antaget en af disse to Meninger, har erklæret sig.